№ 8. Warszawa, dnia 22 marca 1924 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 1 złoty, z przesyłką zwyczajną 1 złp. 25 gr., poleconą 1 złp. 50 gr. Prenumerata za kwartał I-szy r. b. 5 złp. 25 gr. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza jednoszpaltowego petitem tab. 2 złote. Należność uiszcza się w markach polskich według kursu franka złotego na dniu poprzedzającym wpłatę. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03 tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Administracja Dz. Urzędowego M-wa Skarbu zawiadamia, iż należność za ogłoszenia rejestrowe, które zostały Administracji nadesłane w roku 1924 i podlegają opublikowaniu w Dz. Urz. M-wa Skarbu zostaje podwyższona z Mk. 2.000.000 do 5.000.000 i 1.000.000 do 3.000.000 mk.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dz. Urzędowego, Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę za kwartał II 1924 r., która wynosi z przesyłką pocztową 5 złp. 25 gr.

Osobne przypomnienia rozsyłane nie będą.

TREŚĆ:
Organizacja władz: 243. Rozporządzenie Min. Skarbu z dnia 3/III 1924 r. w przedmiocie reorganizacji urzędów skarbowych na obszarze m. Wilna.
Podatki bezpośrednie: 244. Rozporządzenie Prezydenta R. P. z dn. 25/II 1924 r. o podwyższeniu drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego. 245. Rozporządzenie V Min. Skarbu z dn. 6/III 1924 r. w por. z Min. Spraw Wewn. w celu wykonania art. 11—23 ustawy 11/VIII 1923 r. o podatku majątkowym.
Opłaty stemplowe: 246. Rozporządzenie Min. Skarbu z dn. 3/III 1924 r. zmieniające stawki opłat od kart łowieckich.
Monopol tytoniowy: 247. Rozporządzenie Min. Skarbu z dn. 15/II 1924 r. o ustaleniu ceny na tytoń „Presówka". 248. Rozporządzenie Min. Skarbu z dn. 21/II 1924 r. w przedmiocie przyznawania rejonowym hurtownikom tytoniowym kredytów na pobór wyrobów tyt. w państwowych magazynach. 249. Okólnik z dn. 8/III 1924 r. w przedmiocie przyznawania kredytów na pobór wyrobów tytoniowych.
Przepisy celne: 250. Rozporządzenie Min. Skarbu z dn. 23/II 1924 r. w przedmiocie zwolnienia od cła surowic i szczepionek, używanych w lecznictwie i do celów weterynaryjnych. 251. Okólnik z dn. 8/III 1924 r. o cleniu przyrządów pszczelniczych. 252. Okólnik z dn. 5/III 1924 r. o cleniu oleju tachińskiego. 253. Komunikaty Min. Skarbu o spłatach wywozowych.
Podatki konsumcyjne: 254. Okólnik z dn. 6/III 1924 r. o barwiku do olejów mineralnych. 255. Obwieszczenie z dn. 6/III 1924 r. o uruchomieniu wolnego składu spirytusu w Krzemieńcu. 256. Rozporządzenie Min. Sk. z dn. 3/III 1924 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania należności kontrolnej od soli. 257. Przepisy rachunkowo-kasowe dla Biura sprzedaży soli. 258. Obwieszczenie z dn. 8/III 1924 r. o udzieleniu Firmie F. Jankowski w Warszawie uprawnienia wolnego składu spirytusu. 259. Obwieszczenie o zezwoleniu Zespołowi Spółdzielni urzędniczych „Nuza" we Lwowie na urządzenie pryw. wolnego składu cukru. 260. Obwieszczenie z dn. 13/III 1924 r. o otwarciu w Białymstoku wolnego składu spirytusu firmy „Zakłady Przemysłowe Winkelhausen".
Pożyczki państwowe: 261. Rozporządzenie Min. Skarbu z dn. 23/II 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia serji I premjowej pożyczki dolarowej. 262. Obwieszczenie Min. Skarbu z dn. 11/III 1924 r. w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej i rozpoczęcia sprzedaży serji I premjowej pożyczki dolarowej. 263. Rozporządzenie Prezydenta R. P. z dn. 13/III 1924 r. o wypuszczeniu zagranicznej 7% pożyczki w lirach włos.
Przepisy o instytucjach bankowych: 264. Rozporządzenie Rady Min. z dn. 18/II 1924 r. o zmianie statutu Banku Ziemiańskiego w Warszawie.
Przepisy ubezpieczeniowe: 265. Okólnik z dn. 8/III 1924 r. o zawieraniu umów ubezp. w złotych polskich.
Przepisy o służbie państwowej: 266. Ustawa z dn. 13/II 1924 r. w przedmiocie stosowania na obszarze Woj. Śl. ustaw dotyczących państw. służby cyw.
Wiadomości nieurzędowe: Komunikat Nr 15 Kasy Pogrzebowej pracowników skarbowych.

Organizacja władz.

243.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 marca 1924 r.

w przedmiocie reorganizacji urzędów skarbowych na obszarze miasta Wilna.

Na zasadzie art. 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla obszaru miasta Wilna tworzy się trzy urzędy skarbowe podatków a to: Urząd skarbowy podatków I, Urząd skarbowy podatków II i Urząd skarbowy podatków III, oraz jeden Urząd skarbowy do spraw opłat stemplowych i podatku spadkowego.

§ 2. Dotychczasowy urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych dla miasta Wilna

utworzony rozporządzeniem z dnia 11 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 522) znosi się równocześnie, a agendy jego przechodzą według właściwości na utworzone niniejszem rozporządzeniem (§ 1) urzędy skarbowe, których terytorjalny zakres działania oznaczy izba skarbowa.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dnia 11.III 1924 r. Nr. 22, poz. 243).

Podatki bezpośrednie.

244.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 25 lutego 1924 r.

o podwyższeniu drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego.

Na podstawie art. 1 ustęp 1-a i art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1924 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Stawki drugiej zaliczki na podatek majątkowy, przypadającej na zasadzie postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 15 stycznia 1924 r. o poborze drugiej zaliczki na podatek majątkowy (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 38), nieuiszczone w przepisanych terminach płatności, podwyższa się o 10% za każdy miesiąc zwłoki. Miesiąc zaczęty liczy się za cały.

§ 2. Minister Skarbu władnym jest zwalniać od zastosowania postanowień § 1 niniejszego rozporządzenia fundacje oraz właścicieli majątków zniszczonych wojną i nieodbudowanych, względnie zniszczonych nadzwyczajnemi wydarzeniami żywiołowemi.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) S. Wojciechowski.
Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz U. R. P. z dn. 5.III 1924 r. Nr. 20, poz. 212).

245.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 marca 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, w celu wykonania art. atr. 11—23 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746), zawierające przepisy o organach wymiarowych.

Na mocy art. 90 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746) zarządza się co następuje:

Do art. 11.

§ 1. Naczelny nadzór nad załatwianiem spraw podatku majątkowego oraz piecza nad ścisłem i jednolitem wykonywaniem przepisów ustawy, tudzież rozstrzyganie kwestji spornych co do stosowania tych przepisów należy do Ministra Skarbu.

W celu sprawdzenia na miejscu czynności wymiarowych, terminowego ich wykonania oraz dopilnowania równomiernego rozkładu podatku w całem Państwie wysyłać będzie Minister Skarbu specjalnych delegatów do poszczególnych okręgów wymiarowych (§ 3 nin. rozp.). Delegaci obowiązani będą badać sposób i prawidłowość oszacowania poszczególnych przedmiotów majątkowych, wydawać potrzebne zarządzenia w tym względzie oraz udzielać wskazówek i wyjaśnień. Delegatom tym służyć będzie także prawo uczestniczenia w posiedzeniach komisji szacunkowych i odwoławczych z głosem doradczym.

Ogólny zarząd sprawami podatku majątkowego oraz nadzór nad stosowaniem i wykonywaniem przepisów ustawy i wydanych na jej podstawie rozporządzeń w okręgach Izb skarbowych należy do dyrektorów tychże Izb.

Dyrektorom Izb skarbowych przysługuje również prawo wysyłania delegatów z taką samą kompetencją, jaką posiadają wyżej wspomniani delegaci Ministra Skarbu.

Do art. 12.

§ 2. Ustalanie stanu i wartości majątków oraz wymiar podatku należy w I instancji:

a) dla osób fizycznych, spadków wakujących (nieobjętych) oraz osób prawnych, nieobowiązanych do publicznego składania sprawozdań — do komisji szacunkowych;

b) dla osób prawnych, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań — do Izb skarbowych.

Władzą wymiarową II instancji dla wszystkich płatników jest komisja odwoławcza.

Do art. 13.

§ 3. Ilość komisji szacunkowych, ich miejsce urzędowania i obszar działalności (okręg tery-

torjalny) oraz liczbę członków i zastępców każdej komisji szacunkowej (w granicach od 15 do 24 członków i tyluż zastepców) ustali dyrektor Izby Skarbowej dla wszystkch okręgów podatkowych I instancji i poda powyższe dane do wiadomości publicznej.

W każdym okręgu podatkowym winna być utworzona przynajmniej jedna komisja szacunkowa. Dla większych jednak okręgów, liczących ponad 100.000 mieszkańców, mają być utworzone conajmniej dwie komisje; również dla miast liczących ponad 20.000 mieszkańców, winny być utworzone odrębne komisje.

Przewodniczącym komisji szacunkowej jest z urzędu naczelnik władzy podatkowej I instancji lub jego zastępca.

W ciągu 14 dni po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia wszystkie znajdujące się w okręgu każdej Izby skarbowej sejmiki powiatowe (rady powiatowe), związki i zrzeszenia płatników oraz instytucje, uprawnione w myśl ustępów a), b), c) i d) art. 13 ustawy do wyboru kandydatów na członków komisji, winny przedstawić listę kandydatów dyrektorowi właściwej Izby skarbowej. Każda lista kandydatów dla każdego okręgu władzy podatkowej I instancji może obejmować najwyżej 24 osoby, jako kandydatów na członków i tyleż osób, jako kandydatów na zastępców członków.

Organizacje, których działalność obejmuje cały obszar Rzeczypospolitej lub kilku województw, a które nie mają oddziałów w poszczególnych okręgach władz podatkowych I instancji, mają prawo przedstawiania list kandydatów dyrektorom wszystkich Izb skarbowych, względnie tych Izb, na których okrąg rozciąga się ich działalność.

Imieniem grupy płatników, o których mowa w części przedostatniej art. 13 ustawy, miejscowe reprezentacje samorządne przedstawią w powyższym terminie listę obejmującą 2-ch kandydatów na członków i tyluż na zastępców.

W wypadkach, w których wspomniane wyżej organy (związki i zrzeszenia płatników, reprezentacje samorządne) nie przedstawią list kandydatów w wyznaczonym terminie 14-dniowym, brakujących kandydatów na polecenie dyrektora Izby skarbowej przedstawi naczelnik miejscowej władzy podatkowej I instancji (Urzędu skarbowego, Inspektoratu skarbowego).

§ 4. Po otrzymaniu list kandydatów, dyrektor Izby skarbowej mianuje członków komisji szacunkowych i ich zastępców, przesyłając im odpowiednie pisemne zawiadomienia o nominacji.

Do art. 13 i 15.

§ 5. Organy, wymienione w § 3 nin. rozp., przy przedstawianiu list kandydatów oraz dyrektorowie Izb skarbowych przy mianowaniu członków komisji i zastępców winni przestrzegać ściśle postanowień części pierwszej i drugiej art. 15 ustawy.

Dyrektor Izby skarbowej ma wybierać z list kandydatów osoby stale zamieszkałe w danym okręgu szacunkowym, które zdaniem jego są najbardziej godne zaufania i najlepiej znają stosunki majątkowe płatników oraz baczyć na to, aby skład komisji odpowiadał ustosunkowaniu poszczególnych grup płatników w danym okręgu i aby żadna poszczególna lista nie uzyskała bezwzględnej większości w komisji.

Dyrektorowie Izb skarbowych winni tak pokierować swemi czynnościami, aby najpóźniej do 3-go kwietnia 1924 r. komisje szacunkowe zostały utworzone w całym okręgu Izby skarbowej.

Do art. 14.

§ 6. Ilość komisji odwoławczych, miejsce ich urzędowania i okręgi terytorjalne podane są w wykazie, stanowiącym załącznik niniejszego rozporządzenia.

Przewodniczy komisji odwoławczej dyrektor Izby skarbowej lub jego zastępca.

Członkowie komisji odwoławczej są mianowani przez Ministra Skarbu na wniosek dyrektora Izby skarbowej w sposób następujący:

1) sześciu członków i ich zastępców z pośród urzędników Izby skarbowej;

2) dwóch członków i ich zastępców z pośród płatników, przedstawionych przez dyrektora Izby skarbowej według jego własnego uznania i wyboru;

3) ośmiu członków i ich zastępców z grona płatników z pośród kandydatów, przedstawionych dyrektorowi Izby skarbowej przez zawodowe lub urzędowe organizacje i zrzeszenia płatników, rozciągające swoją działalność na cały okrąg Izby skarbowej lub na część tego okręgu, mającą ważniejsze znaczenie przy wymiarze podatku majątkowego. W braku tego rodzaju organizacji i zrzeszeń w okręgu danej Izby skarbowej mogą przedstawiać kandydatów organizacje centralne, rozciągające swą działalność na cały obszar Rzeczypospolitej.

Wspomniane organizacje i zrzeszenia winny w ciągu dni 14-tu od otrzymania wezwania dyrektora Izby skarbowej przedstawić listę kandydatów. W przeciwnym wypadku kandydatów tych przedstawia Ministrowi Skarbu dyrektor Izby skarbowej według własnego wyboru i uznania.

Przy przedstawianiu kandydatów, winien dyrektor Izby skarbowej stosować się do wskazówek, zawartych w części pierwszej i drugiej § 5 nin. rozp. oraz baczyć na to, aby o ile możności wszystkie kategorje majątków były odpowiednio w komisji odwoławczej reprezentowane.

Dyrektor Izby skarbowej może w razie potrzeby lub na wniosek komisji zapraszać na posiedzenie komisji odwoławczej w charakterze rzeczoznawców: geometrów, budowniczych, leśników, buchalterów i innych fachowych urzędników województwa, względnie urzędów okręgowych lub powiatowych.

Do art. 16.

§ 7. Każda komisja szacunkowa na pierwszem posiedzeniu pierwszej sesji (§ 9 nin. rozp.) utworzy ze swych członków i zastępców potrzebną ilość podkomisji. W skład każdej podkomisji wchodzi 3 lub 5 członków, względnie zastępców członków komisji, oraz kierownik, który przewodniczy w obradach podkomisji i prowadzi jej biurowość.

Kierownikiem podkomisji jest urzędnik władzy podatkowej I instancji, bądź też inna osoba,

wyznaczona przez przewodniczącego komisji, o ile możności z pośród urzędników państwowych lub samorządowych.

§ 8. Zadaniem podkomisji jest zebranie wszelkich danych faktycznych, niezbędnych do ustalenia wartości majątku każdego płatnika. W tym celu podkomisja winna po dokładnem zaznajomieniu się z treścią zeznania i porównania tegoż ze spisami płatników, względnie z wykazami A, B, C, sporządzonemi przez zarządy gminne, sprawdzić stan faktyczny t. j. części składowe majątku i ich wartość, w razie potrzeby dokonać oględzin na miejscu i przy tej sposobności zażądać wyjaśnień od płatnika oraz zasięgnąć informacji od osób wiarogodnych.

Na podstawie zebranych w ten sposób wiadomości podkomisja przedstawia wnioski komisji, kierując się normami szacunkowemi, zawartemi w rozporządzeniu II Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 996).

Dla oszacowania poszczególnych przedmiotów majątkowych winny być utworzone osobne podkomisje fachowe, a mianowicie:

a) dla gospodarstw rolnych,
b) dla przedsiębiorstw przemysłowych,
c) dla przedsiębiorstw handlowych,
d) dla placów niezabudowanych i budynków, nienależących do gospodarstwa rolnego, dla urządzenia domowego i innych przedmiotów, służących do osobistego użytku, oraz dla kapitałów i praw majątkowych.

W każdym okręgu szacunkowym, względnie dla oszacowania poszczególnych przedmiotów majątkowych, należy utworzyć tyle podkomisji, ile okaże się potrzebnem ze względu na miejscowe stosunki.

W większych okręgach szacunkowych (miastach) mogą być również utworzone podkomisje mieszane dla oszacowania majątków w poszczególnych odcinkach terytorjalnych okręgu szacunkowego, np. w większych miastach — dla poszczególnych dzielnic lub ulic.

W skład każdej fachowej podkomisji winni wejść członkowie, względnie zastępcy członków, reprezentujący w komisji tę grupę majątków, która dana podkomisja ma szacować.

W skład podkomisji dla oszacowania gospodarstw rolnych winni wejść przedstawiciele większej i mniejszej własności ziemskiej.

Podkomisje w razie potrzeby mogą powoływać do współpracy fachowców z tej kategorji płatników, których majątek dana podkomisja szacuje.

Do art. 17 i 18.

§ 9. Przewodniczący zwołuje komisję (szacunkową i odwoławczą) na sesje w miarę potrzeby. W tym celu zaprasza on każdego członka, oznaczając w zaproszeniu dzień, godzinę, miejsce posiedzenia oraz przypuszczalny okres trwania sesji. Na poszczególne posiedzenia w okresie trwania sesji nie wysyła się odrębnych zaproszeń piśmiennych.

Zaproszenie winno być wysłane przynajmniej na 10 dni przed terminem sesji.

Członkowie komisji, którzy na posiedzenie przybyć nie mogą, winni o tem zawiadomić przewodniczącego komisji. Przewodniczący, o ile pozostało dość czasu, wysyła zaproszenie zastępcy członka komisji z tej samej grupy płatników.

Zastępcy zaproszeni w miejsce członków biorą udział w pracach komisji z głosem stanowczym.

Posiedzenie jest ważne, jeżeli oprócz przewodniczącego jest obecną przynajmniej połowa ogólnej ilości członków.

Jeżeli pierwsze posiedzenie nie będzie mogło się odbyć skutkiem niedostatecznej liczby obecnych, wówczas sporządza się o tem krótki protokół.

Przy zwołaniu następnie drugiego posiedzenia, przewodniczący uprzedza członków komisji w wysyłanych im powtórnych zawiadomieniach, że w myśl art. 18 część trzecia ustawy uchwały drugiego posiedzenia będą prawomocne, bez względu na ilość obecnych członków.

§ 10. Obrady komisji toczą się ustnie i są tajne.

W razie wyłonienia się z toku obrad kilku wniosków o jednym i tym samym przedmiocie, przewodniczący decyduje o kolejności głosowania nad niemi, kierując się zasadą, że należy najpierw poddać pod głosowanie wniosek, który jest najkorzystniejszy dla interesów Skarbu.

Z każdego posiedzenia komisji spisuje się zwięzły protokół, w którym winny być zamieszczone powzięte uchwały. Protokół ten podpisują przewodniczący i przynajmniej dwóch z obecnych na posiedzeniu członków lub ich zastępców, powołanych z grona płatników, względnie na propozycję organizacji.

Do art. 19.

§ 11. Od członków komisji i ich zastępców przewodniczący odbiera na wstępie ich urzędowania następującej treści przysięgę: „Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu i Wszechwiedzącemu, że przy obradach komisji obowiązki swe pełnić będę według najlepszej wiedzy i sumienia i zachowam w ścisłej tajemnicy wszystke powzięte w komisji wiadomości o majątkowych interesach płatników — tak mi Panie Boże dopomóż“.

Osoby, które uważają złożenie przysięgi — ze względu na swoje wyznanie religijne — za niedozwolone, mają w miejsce przysięgi złożyć przyrzeczenie uroczyste, odpowiadające ich wyznaniu religijnemu.

Osoby, nienależące do żadnego wyznania, wymawiają zamiast słów: „Przysięgam Panu Bogu Wszechmocnemu i Wszechwiedzącemu“ słowa: „Przyrzekam uroczyście“ z opuszczeniem słów: „tak mi Panie Boże dopomóż“.

Następnie rotę przysięgi podpisują składający i odbierający przysięgę.

Przed odebraniem przysięgi, przewodniczący obowiązany jest zwrócić uwagę członków komisji i zastępców na postanowienia karne, zawarte w art. 74 ustawy oraz na to, że obowiązek zachowania tajemnicy odnosi się także do wiadomości powziętych w komisji, a zaczerpniętych z dokumentów, aktów, ksiąg i innych zapisków instytucji prywatnych i osób trzecich.

Imiona i nazwiska osób, które złożyły przysięgę, uwidacznia się w protokóle odnośnego posie-

dznia. Przy tymże protokóle przechowuje się podpisane roty przysięgi.

Do art. 23.

§ 12. Członkom i zastępcom członków komisji oraz podkomisji, którzy nie są urzędnikami państwowymi, zwraca się koszty podróży z miejsca zamieszkania na posiedzenia komisji, względnie podkomisji, i z powrotem oraz wypłaca się djety za tę ilość dni, w ciągu których uczestniczyli w posiedzeniach, wliczając niezbędny czas podróży tam i z powrotem.

Koszty podróży zwraca się tylko wówczas, gdy odległość od miejsca zamieszkania członka komisji lub zastępcy do miejsca urzędowania komisji, względnie podkomisji wynosi więcej niż 2 kilometry. Członkom i zastępcom członków komisji, mieszkającym w siedzibie komisji, nie zwraca się kosztów podróży na posiedzenia komisji.

Djety i koszty podróży członkom i zastępcom członków komisji odwoławczej przyznaje się w takiej wysokości, jak funkcjonarjuszom państwowym zaliczonym do VII kategorji uposażenia służbowego, zaś członkom i zastępcom członków komisji szacunkowej w takiej wysokości, jak funkcjonarjuszom państwowym, zaliczonym do X kategorji uposażenia służbowego.

§ 13. Na obszarze województwa śląskiego wykonanie czynności, przepisanych niniejszem rozporządzeniem dla dyrektora Izby skarbowej, należy do Wojewody.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Sołtan.

Załącznik do § 6 rozp. Min. Sk. z dn. 6-III 1924 r. poz. 253.

WYKAZ

komisji odwoławczych dla spraw podatku majątkowego.

L. p.	Okrąg Izby skarbowej	Ilość komisji	Okrąg jednej komisji	Siedziba komisji
1	w Białymstoku	1	Okrąg Izby Skarbowej	Białystok
2	„ Brześciu n/B.	1	„ „ „	Brześć n/B.
3	„ Grudziądzu	1	„ „ „	Grudziądz
4	„ Kielcach	1	„ „ „	Kielce
5	„ Krakowie	1	„ „ „	Kraków
6	„ Lublinie	1	„ „ „	Lublin
7	„ Lwowie	3	1) „ Wojew. Lwowskiego 2) „ „ Stanisławowskiego 3) „ „ Tarnopolskiego	Lwów
8	„ Łodzi	2	1) „ m. Łodzi 2) Inne miejscowości Woj. Łódzkiego	Łódź
9	„ Łucku	1	Okrąg Izby Skarbowej	Łuck
10	„ Poznaniu	1	„ „ „	Poznań
11	„ Warszawie	2	1) „ m. Warszawy 2) Pozostałe miejscowości Woj. Warszawskiego	Warszawa
12	„ Wilnie	1	Okrąg Izby Skarbowej	Wilno
13	Województwo Śląskie	1	„ Wojew. Śląskiego	Katowice

Opłaty stemplowe.

246

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 marca 1924 r.

zmieniające stawki opłat od kart łowieckich.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315), przedłużonej ustawą z dnia 19 grudnia 1923 r. tyczącą się przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1109), zarządza się co następuje:

§ 1. Stawki opłat stemplowych od kart łowieckich, przewidziane w pozycji 31 taryfy stemplowej pruskiej, podwyższone w § 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1923 r. w przedmiocie zmiany przepisów o opłatach stemplowych i pokrewnych daninach publicznych, obowiązujących na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 1, poz. 6), rozciąga się na resztę obszaru Rzeczypospolitej w wysokości, ustalonej, w § 2 p. 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. w sprawie zmiany stawek opłat stemplowych i pokrewnych danin publicznych, obowiązujących na górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 195), obowiązującego na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

§ 2. Wskutek tego § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 stycznia 1924 r. w przedmiocie opłat stemplowych od kart łowieckich

(Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 82), otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 2. Od kart łowieckich pobierane będą zamiast opłaty, przewidzianej w poz. 20 taryfy opłat stemplowych, załączonej do ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296) — opłaty stemplowe w wysokości następującej:

1) od kart, wydawanych osobom, które bądź są obywatelami polskimi bądź mają zamieszkanie na obszarze Rzeczypospolitej:
a) od kart rocznych . . . . 16.800.000 mk.
b) od kart jednodniowych . . . 3.360.000 mk.

2) od kart wydawanych innym osobom:
a) od kart rocznych . . . . . 112.000.000 mk.
b) od kart jednodniowych . . . 22.400.000 mk.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dnia 8.III 1924 r., Nr. 21, poz. 231).

Monopol tytoniowy.

247.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 lutego 1924 r.

o ustaleniu ceny na tytoń „Presówka".

Na mocy art. 17 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się cenę nowego gatunku tytoniu wyrabianego przez fabryki państwowe, o nazwie „Presówka" na 5 fr. zł. za 1 kilogram.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dnia 5.III 1924 r., Nr. 20, poz. 218).

248.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 lutego 1924 r.

w przedmiocie przyznawania rejonowym hurtownikom tytoniowym kredytów na pobór wyrobów tytoniowych w Państwowych Magazynach wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 13 i 62 ustawy o monopolu tytoniowym z dnia 1 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządza się w częściowej zmianie § 1 ustępu 4 rozporządzenia z dnia 22 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 124, poz 1006) co następuje:

§ 1. Przyznane hurtownikom tytoniowym kredyty na pobór wyrobów tytoniowych realizowane mogą być przez hurtowników w trzech poborach (zamówieniach) o różnych terminach, jednakowoż suma pokredytowanych w ten sposób kwot nie może w żadnym wypadku przekraczać kwoty, w jakiej wyrażone jest zabezpieczenie kredytu.

Spłata kredytów, udzielonych przy każdym poszczególnym poborze (zamówieniu) następuje w terminie ustalonym w powołanem wyżej rozporządzeniu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dnia 5.III 1924 r., Nr. 20, poz. 219).

249.

OKÓLNIK L. 1292/Pr. IV.

w sprawie kredytów na pobór wyrobów tytoniowych dla sprzedawców tytoniowych.

Do Izb Skarbowych w Grudziądzu i Poznaniu.

Na zasadzie § 4 rozporządzenia Pana Ministra Skarbu z dnia 22 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 124, poz. 1006) i pkt. 9 okólnika D. P. M. T. z dnia 14 grudnia 1923 r. L: 5132/Pr./IV/23, kredyty na pobór rządowych wyrobów tytoniowych udzielane być mogą przez Izby również nierejonowym hurtownikom tytoniowym, prowadzącym na razie hurtową sprzedaż po myśli § 20 rozporządzenia wykonawczego do ustawy monopolowej z dnia 29 października 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 916) oraz większym sklepom tytoniowym (detalicznym sprzedawcom), jednakowoż za uprzednią zgodą Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Celem umożliwienia wymienionym wyżej hurtowym sprzedawcom w Okręgach tamt. Izb otrzymywania kredytów w jaknajkrótszym czasie — co ze względu na zbyt towaru monopolowego leży w interesie Skarbu Państwa — Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego udziela Izbom, aż do dalszego zarządzenia generalne upoważnienie do przyznawania hurtowym sprzedawcom kredytów we własnym zakresie na zasadach i warunkach powołanego na wstępie rozporządzenia Pana Ministra Skarbu i tut. okólników z dnia 14 grudnia 1923 r., L: 5132/Pr./IV/23 i z 28 grudnia 1923 r. L.: 5388/Pr./VI/23 (waloryzacja) bez przedkładania próśb takich D. P. M. T. do decyzji.

Odnośnie do przyznawania w mowie będących kredytów detalicznym sprzedawcom pozostaje w mocy postanowienie § 4 rozporządzenia Pana Ministra Skarbu z dnia 22 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 124, poz. 1006).

Warszawa, dnia 8 marca 1924 r.

Zastępca Naczelnego Dyrektora:
(—) Dr. Kreutz.

Przepisy celne.

250.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 lutego 1924 r.

w przedmiocie zwolnienia od cła surowic i szczepionek, używanych w lecznictwie i stosowanych do celów weterynaryjnych.

Na zasadzie art. 20 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 4 listopada 1919 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 510) i w myśl p. 3, poz. 44 taryfy celnej, ogłoszonej w powyższem rozporządzeniu zarządza się w porozumieniu ze Służbą Zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych co następuje:

§ 1. Ustala się następujący wykaz surowic i szczepionek, wolnych od cła:

A) Surowice używane w lecznictwie:
1) przeciw cholerze,
2) „ dżumie,
3) „ jadowi kiełbasianemu (serum antibotulinum),
4) przeciw jadowi wężów,
5) „ gorączce siennej (Henfieber),
6) „ wąglikowi,
7) „ pneumokokom;

B) Surowice i szczepionki do celów weterynaryjnych:
1) przeciw zołzom u koni,
2) „ wąglikowi,
3) „ pomorowi świń.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie inne przepisy dotyczące surowic i szczepionek, wolnych od cła.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dnia 8.III 1924 r., Nr. 21, poz. 228).

251.

OKÓLNIK Nr. 74 T.

o cleniu przyrządów pszczelniczych.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu Departament Ceł wyjaśnia, że przyrządy pszczelnicze: ule, podkurzacze, maski ochronne, pułapki do wyłapywania trutni, lampki do dezynfekcji, centryfugi (miodarki), rojnice i t. p. przyrządy należy taryfikować według poz. 167 C. p. 4, jako aparaty rolnicze oddzielnie niewymienione.

Plastry woskowe podlegają cleniu według poz. 52 p. 2 taryfy.

O powyższem należy powiadomić podwładne urzędy celne.

Warszawa, dnia 8 marca 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) Kutschera.
w z. Dyrektor Departamentu Ceł

252.

OKÓLNIK T. 71.

w sprawie clenia oleju Tachińskiego.

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, w Wilnie, w Poznaniu, w Mysłowicach, w Gdańsku, we Lwowie, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Departament Ceł wyjaśnia, że półfabrykat do wyrobu chałwy, t. zw. „Olej tachiński" w postaci rzadkiej masy, brudno-kremowego koloru, o zapachu i smaku chałwy, lecz bez cukru, składający się w przeważnej części z roztartego nasienia sezamowego i z zemulsjonowanego oleju sezamowego podlega opłacie cłem według poz. 24 p. 5, narówni z chałwą.

Powyższy produkt na zasadzie § 9 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 13.12. 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 135, poz. 1126) podlega opłacie cła zniżonego w wysokości 75% cła normalnego.

Warszawa, dnia 5 marca 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) Kutschera.
w z. Dyrektora Departamentu Ceł.

253.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Na podstawie artykułu 18 Ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 527), Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że aż do odwołania obowiązują opłaty wywozowe w następującej wysokości:

1) od otrąb jęczmiennych (Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 30 sierpnia 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu otrąb jęczmiennych D. U. R. P. Nr. 100, poz. 787) 52 franki złote od wagonu 10-tonnowego;

2) od miesa końskiego (Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 31 października 1923 roku o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu mięsa końskiego (Dz. U. R. P. Nr. 124, poz. 1003), 0,16 franka złotego od 1 kilograma;

3) od ziemniaków (Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu

i Handlu z dnia 1 grudnia 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu ziemniaków (D. U. R. P. Nr. 127, poz. 1048) 62 franki złote od wagonu 10-tonnowego.

4) od bali i desek osikowych (Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 1 lutego 1924 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu bali i desek osikowych (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 190) 10 szylingów od metra sześciennego.

Podatki konsumcyjne.

254.

OKÓLNIK L. 1135/D. A. — W. B.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W ostatnich czasach zdarzyło się kilkakrotnie, że olcje mineralne (naftę, benzynę) do poruszania motorów, musiano odprawić z rafinerji niebarwione, wbrew postanowieniom ustępu III instrukcji z 15 stycznia 192 3r. L: 300/23 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 3, poz. 65) z braku przepisanego barwika. Ażeby temu na przyszłość zapobiedz zarządza się co następuje:

Rafinerje olejów mineralnych, zamierzające sprzedawać naftę i benzynę z opustem podatkowym do celów przemysłowych, obowiązane są utrzymywać stale na składzie pod urzędowem zamknięciem stosowny t. j. conajmniej trzech miesięczny zapas przepisanego barwika.

Barwik ten Sudan IV (orto-amino-azotolnol-azo-B-naftol) mogą rafinerje nabywać w Spółce Przemysłu Chemicznego w Polsce w Zgierzu — Województwo Łódzkie, zaś surowy benzol o ciężarze gatunkowym 0,870 — 0,880° w dowolnych wytwórniach tego artykułu.

Po sprowadzeniu tych składników do rafinerji zarządzi właściwa Izba Skarbowa na wniosek rafinerji zbadanie składników i sporządzenie prze pisanego barwika przez swego delegata względnie przez odnośnego Inspektora Kontroli Skarbowej.

Koszty sporządzenia barwika ponosi nabywca oleju mineralnego i koszty te mogą być doliczone do ceny nafty względnie benzyny.

Warszawa, dnia 6 marca 1924 r.

za Ministra Skarbu:
(—) Leśniowski.
Vice-Dyrektor Departamentu.

255.

OBWIESZCZENIE L. 2423/D. A. M. — W. a.

Na mocy reskryptu Ministerstwa Skarbu z dnia 31/X — 23 r. L. 10071/D. A. M. — W. a., został otworzony i uruchomiony wolny skład spirytusu przez Władysława Korwin-Krukowskiego, w Krzemieńcu, poczta Krzemieniec, stacja kol. Krzemieniec.

Wolny skład należy do Urzędu Akcyz i Monopolów Państwowych w Łucku i pozostaje pod stałym dozorem Kontroli Skarbowej.

Warszawa, dnia 6 marca 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) W. Grabowski.
Naczelnik Wydziału.

256.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 marca 1924 r.

w przedmiocie zastosowania stałej jednostki do obliczania należności kontrolnej od soli.

Na mocy art. 5 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe, zarządza się co następuje:

§ 1. Należność kontrolną określoną w ustępie drugim § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 września 1923 r. o podwyższeniu podatku spożywczego od soli na obszarze województwa poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 763) ustala się na kwotę 0.07 (siedem setnych) franka złotego od tony (1.000 kg.) soli.

§ 2. Obliczona we frankach złotych należność kontrolna płatną będzie w markach polskich wedle kursu franka złotego obowiązującego w dniu zapłaty.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze województwa poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dnia 11.III 1924 r., Nr. 22, poz. 242).

257.

PRZEPISY RACHUNKOWO-KASOWE

z dnia 6 marca 1924 r.

dla Biura Sprzedaży Soli, istniejącego na mocy uchwały Rady Ministrów z dn. 12 września 1921 r. przy Departamencie Akcyz i Monopolów Ministerstwa Skarbu.

I.

Biuro Sprzedaży Soli prowadzi swoją rachunkowość na zasadzie Tymczasowych Przepisów Ogólnych (Dz. U. Min. Skarbu Nr. 4 z dnia 31 stycznia 1921 r., poz. 38), a w szczególności:

1. Biuro Sprzedaży Soli prowadzi swą rachunkowość systemem włosko-amerykańskim.

2. Wszelkie wpływy B. S. S. mają być wpłacane bądź do Kasy B. S. S. bądź na rachunki tegoż biura w P. K. O. i C. K. P.

Sumy te winny być bezzwłocznie przelewane przez B. S. S. na rachunek Ministerstwa Skarbu, o ile nie zachodzi natychmiastowa potrzeba zużycia ich na zaspokojenie należności salin, lub wydatków z działalnością Biura związanych.

3. Na każdą sumę wpłaconą bezpośrednio do B. S. S. Biuro sporządza zlecenie przyjęcia (asygnację przychodową) w 3 egzemplarzach, pisaną przez kalkę, a podpisaną przez Dyrektora Biura i Głównego Buchaltera. Jedne z tych egzemplarzy wydaje się stronie wpłacającej, za potwierdzeniem przez skarbnika wpłacenia sumy.

Na każdą wypłaconą bezpośrednio z kasy B. S. S. sumę winna być sporządzona asygnacja rozchodowa za podpisem Dyrektora i Głównego Buchaltera. Na asygnacji strona kwituje kasjera z odbioru pieniędzy. Grzbiet asygnacji winien pozostawać w asygnarjuszu.

4. Na drobne wydatki biura asygnuje się zaliczkowo potrzebne sumy. Rachunek ten prowadzi się w dodatkowej księdze (kasa podręczna) zamykanej raz na miesiąc.

5. B. S. S. winno prowadzić następujące księgi buchalteryjne:

a) kasowa — na wpływy i wydatki gotówkowe,

b) dziennik główny, do której wpisywane są pozycje przychodu i rozchodu z księgi kasowej, oraz pozycje memorjałowe według poleceń memorjałowych,

c) księgę bilansową,

d) księgę inwentarza,

e) dziennik rachunków wysyłanych.

6. Dziennik Główny B. S. S. winien obejmować następujące rachunki:

1) Rachunek Bilansu Otwarcia i Zamknięcia,
2) „ Kasy,
3) „ Bieżący w P. K. O.,
4) „ Rachunek bieżący w C. K. P.,
5) „ **Ministerstwa Skarbu**,
6) Rachunek Dostawców,
7) „ Odbiorców,
8) „ Towarów,
9) „ Ekspedycji,
10) „ Ogólnych kosztów handl.,
11) „ Odsetek od udzielonych kred.,
12) „ Kasy podręcznej,
13) „ Manca,
14) „ Opłat Monopolowych,
15) „ Podatku Komunalnego (Ministerstwa Spraw Wewnętrznych),
16) Rachunek Stawek na koszta ekspedycji,
17) „ Stawek na koszta utrzymania B. S. S.,
18) „ Zaliczek kolejowych i Inkasa Bankowego,
19) „ Inwentarza,
20) „ Strat i zysków.

7. Do rachunków Księgi Dziennik-Głównv winny być prowadzone następujące Księgi Pomocnicze:

a) Księga Odbiorców,
b) „ Ogólnych kosztów handlowych,
c) „ Dostawców,
d) „ Towarów,
e) „ Zaliczek kolejowych i inkaso bankowego.

II.

Składanie sprawozdań.

1. Biuro Sprzedaży Soli składa Departamentowi Akcyz i Monopolów Ministerstwa Skarbu do 20 każdego miesiąca, po sprawozdawczym, wykazy obrotu soli za miesiąc poprzedni z wyliczeniem należności, przypadających salinom, kosztów utrzymania B. S. S., kosztów ekspedycji, sum przypadających od odbiorców z wyszczególnieniem inkaso bankowego, zaliczeń kolejowych i kwot zkredytowanych na mocy gwarancji i innych zabezpieczeń, oraz dochodu Monopolowego, przypadającego skarbowi za dany miesiąc.

2. W tym samym terminie B. S. S. składa Departamentowi Akcyz i Monopolów Ministerstwa Skarbu miesięczne sprawozdania, przeznaczone dla N. I. K. P., a obejmuje:

A) Bilans surowy Księgi Dziennik-Główna, wykazujący:

a) sumy na poszczególnych rachunkach do miesiąca sprawozdawczego (Winien i Ma),

b) Obroty w miesiącu sprawozdawczym (Winien i Ma),

c) Sumy łączne (Winien i Ma),
d) Sumy saldowe (Winien i Ma).

B) Zestawienie kasowe dochodów i wydatków.

3. Ponadto B. S. S. sporządza i przedkłada Departamentowi Akcyz i Monopolów do dnia 1 marca roku następnego po sprawozdawczym w dwóch egzemplarzach z których jeden, przeznaczony dla Najwyższej Izby Kontroli Państwowej, roczne zestawienie kasowe dochodów i wydatków. bilans netto za rok ubiegły, z odnośnymi załącznikami i rachunkiem Strat i Zysków, oraz wykaz nieprzelanych na dobro Skarbu sum z ty-

tułu czystych zysków, należnych Skarbowi za czas ubiegły po koniec okresu sprawozdawczego.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

258.

OBWIESZCZENIE L. 2495/D. A. M. — W. a.

Firmie F. Jankowski w Warszawie, udzielono uprawnienia wolnego składu spirytusu.

Kontrolę wspomnianego wolnego składu sprawować będzie urzędnik kontroli skarbowej na stałym dozorze rektyfikacji „F. Jankowski" w Warszawie, przy ul. Tarczyńskiej Nr. 4.

Warszawa, dnia 8 marca 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) W. Grabowski.
Naczelnik Wydziału.

259

OGŁOSZENIE L. 1360/D. A. M. — W. a.

Rozporządzeniem z dnia 16 stycznia 1924 r., L: 300, względnie z dnia 12 marca 1924 r., L: 1360, zezwoliło Ministerstwo Skarbu Zespołowi Spółdzielni Urzędniczych „Nuza", we Lwowie, na urządzenie prywatnego wolnego składu cukru we Lwowie, w magazynach Zespołu znajdujących się na dworcu kolejowym czerniowieckim.

Kontrolę Skarbową nad tym składem wykonuje Nadzór Kontroli Skarbowej Nr. 1, we Lwowie.

Za Ministra Skarbu:
(—) Leśniowski.
Wice-Dyrektor Departamentu.

260.

OBWIESZCZENIE L. 2664/D. A. M.

Wolny skład spirytusu firmy „Zakłady Przemysłowe Winkelhausen", został otwarty w Białymstoku przy ul. Antoniukowskiej, podległy miejscowemu Urzędowi Akcyz i Monopolów.

Warszawa, dnia 13 marca 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) W. Grabowski.
Naczelnik Wydziału.

Pożyczki państwowe.

261.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 lutego 1924 r.

w przedmiocie wypuszczenia serji I. premjowej pożyczki dolarowej.

Na podstawie §§ 1 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 stycznia 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia serji I, premjowej pożyczki dolarowej (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 103) zarządza się co następuje:

§ 1. Z dniem 1 marca 1924 r. wypuszcza się serję I, premjowej pożyczki dolarowej z terminem płatności w dniu 1 marca 1926 r. w obligacjach na okaziciela, w odcinkach po 5 dolarów Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej na łączną sumę 5 miljonów dolarów Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej.

§ 2. Obligacje serji I, premjowej pożyczki dolarowej będą sprzedawane:

a) za monety złote, które będą obliczane podług równi monetarnej w stosunku do dolara Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, a zatem: 100 dolarów Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej = 518 frankom unji łacińskiej = 419.79 markom niemieckim = 194.34 rublom rosyjskim = 493.52 koronom austrjackim = 248.76 guldenom holenderskim = 373.15 koronom skandynawskim = 20.55 funtom szterlingom.

Monety winny być nieuszkodzone i niestarte.

b) za złoto w sztabach, opatrzone próbą Głównego Urzędu Probierczego, przyczem 1 kilogram czystego złota przyjmuje się jako 664.54 dolarów Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej,

c) za dolary Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej oraz dewizy na New-York, płatne w instytucjach bankowych o niewątpliwej zdolności płatniczej,

d) za następujące waluty i dewizy płatne w instytucjach bankowych o niewątpliwej zdolności płatniczej: dolary kanadyjskie, franki francuskie, belgijskie i szwajcarskie, funty szterling, liry włoskie, guldeny holenderskie, korony duńskie, szwedzkie, norweskie, czeskie i niemiecko-austrjackie.

Waluty te i dewizy będą przeliczane na dolary Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej podług kursu dnia na podstawie notowań giełd zagranicznych.

§ 3. Cena emisyjna serji I, premjowej pożyczki dolarowej będzie ustalana według uznania Ministra Skarbu z zastrzeżeniem jednakże, że:

a) w okresie 1½ miesięcznym przed datą każdego losowania cena emisyjna nie może być wyższa od 105% wartości imiennej,

b) w okresie 1½ miesięcznym po dacie każdego losowania cena emisyjna nie może być niższa od 95% wartości imiennej.

Minister Skarbu będzie podawać cenę emisyjną w formę obwieszczeń ogłaszanych w „Monitorze Polskim".

Wykup obligacji serji I, premjowej pożyczki dolarowej przed terminem ich płatności dokonywany będzie po cenie emisyjnej obowiązującej na dany dzień.

§ 4. Procenty od obligacji serji I, premjowej pożyczki dolarowej w wysokości 5 od sta rocznie płacone będą zdołu w terminach półrocznych.

Obligacje serji I, premjowej pożyczki dolarowej, zaopatrzone będą w cztery kupony półroczne, płatne dnia 15 sierpnia 1924 r., 15 lutego i 15 sierpnia 1925 r. oraz 15 lutego 1926 r.

§ 5. Obligacji serji I, premjowej pożyczki dolarowej sprzedawane będą według ich ceny emisyjnej z doliczeniem wartości dziennej bieżącego kuponu za czas do dnia sprzedaży.

§ 6. Losowanie premji odbywać się będzie w następujących terminach:

a) w dniach 1 kwietnia 1 lipca 1924 r. oraz 1 kwietnia i 1 lipca 1925 r., wylosowane będą w każdym z powyższych terminów następujące premje:

1 premja w wysokości 40 tysięcy dolarów,
2 premje po 8 tysięcy dolarów,
2 premje po 3 tysiące dolarów,
10 premji po 1 tysiąc dolarów i
30 premji po 100 dolarów.

Ogółem zostanie wylosowanych w każdym z powyższych terminów 45 premji na ogólną sumę 75 tysięcy dolarów.

b) w dniach 1 października 1924 r., 1 stycznia i 1 października 1925 r. oraz 1 stycznia 1926 r. wylosowane będą w każdym z powyższych terminów następujące premje:

1 premja w wysokości 8 tysięcy dolarów,
1 premja w wysokości 3 tysięcy dolarów,
10 premji po tysiąc dolarów,
40 premji po 100 dolarów.

Ogółem wylosowanych zostanie w każdym z powyższych terminów 52 premje na ogólną sumę 25 tysięcy dolarów.

§ 7. Losowanie wygranych będzie dokonywane publicznie przez komisję rządową, złożoną z dwóch przedstawicieli Ministerstwa Skarbu, notarjusza i dwóch obywateli wyznaczonych przez Prezydenta miasta stołecznego Warszawy przy współudziale koniecznych sił technicznych.

Obligacja, oznaczona numerem 1.000.000 nie zostanie wypuszczona w obieg, wobec czego najwyższym numerem na który może paść wygrana będzie 999.999.

Wygrane będą losowane poczynając od najwyższych kwot wygranych.

Losowanie każdej wygranej składa się z dwóch ciągnień, dokonanych w następujący sposób: do każdej z dwóch urn, oznaczonych numerami 1 i 2 wrzuca się przed rozpoczęciem losowania zwitki z kolejnemi cyframi od 000 do 999. Po zmieszaniu zwitków w obu urnach wyciąga się z urny numer 1 jeden zwitek; następnie z urny numer 2 wyciąga się również jeden zwitek; wylosowane z obu urn cyfry zestawione obok siebie w porządku, w jaki zostały wyciągnięte, oznaczają numer obligacji, na którą padła wygrana.

Przedstawiciel Ministerstwa Skarbu odczytuje każdorazowo wyciągniętą liczbę, okazując równocześnie zwitek publiczności, po wylosowaniu zaś dwóch kolejnych cyfr z urn numer 1 i 2 ogłasza numer obligacji, na którą padła wygrana.

Po każdem wyciągnięciu z urn numer 1 i 2 zwitków z numerami przewodniczący losowania niezwłocznie wypełni urny nowemi zwitkami z temi samemi numerami. W tym celu komisja posiadać będzie czyste kartki, które wypełni się odpowiedniemi cyframi. Kartki te muszą odpowiadać ściśle formie zwitków, znajdujących się w urnach.

Mieszania i ciągnienia zwitków dokonują publicznie sieroty z ochron, utrzymywanych przez Warszawskie Towarzystwo Dobroczynności.

Zamiast urn można przy losowaniu używać dwóch kół loteryjnych.

O ile w jednem losowaniu będą wyciągnięte z obydwóch urn same zera, wówczas powtarza się ciągnienie z urny numer 2, przyczem wyciągnięta z urny tej liczba oznaczą numer obligacji, na którą padła wygrana.

O ile wygrana padnie na numer, który już wylosowano w bieżącym dniu, wówczas zarządza się ponowne losowanie.

Dzień, miejsce i godzinę losowania, skład komisji, ilość złożonych do każdej urny (koła) zwitków numery obligacji, na które padły wygrane, zarządzenie powtórnego ciągnienia, przewidzianego w ustępach 9 — 10 niniejszego paragrafu i jego wynik notuje się w protokóle, który podpisują wszyscy członkowie komisji.

§ 8. Obligacje, na które padły wygrane w poprzednich ciągnieniach, nie tracą praw do dalszych losowań z zachowaniem jednakże ograniczeń, przewidzianych w ustępie 10 § 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 9. Ułamki dolara będą wpłacane i wypłacane w sposób przewidziany w ustępie 2 § 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Sprzedaż, wykup przedterminowy oraz w terminie płatności obligacji serji I, premjowej pożyczki dolarowej oraz opłata kuponów uskuteczniana będzie w Oddziałach Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, względnie w Banku Polskim jak również w innych instytucjach upoważnionych przez Ministra Skarbu.

Wypłata wygranej od obligacji serji I, premjowej pożyczki dolarowej dokonywana będzie jedynie przez Oddział Główny Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, względnie Oddział Główny Banku Polskiego.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dnia 8.III 1924 r., Nr. 21, poz. 229).

262.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 marca 1924 r.

w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej i rozpoczęcia sprzedaży Serji I Premjowej Pożyczki Dolarowej.

Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 stycznia 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia Serji I Premjowej Pożyczki Dolarowej (D. U. R. P. Nr. 12 poz. 128), oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia Serji I Premjowej Pożyczki Dolarowej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 229), ustalam cenę emisyjną obligacji Pożyczki Dolarowej na 5 dolarów, lub równowartość ich w monetach złotych i walutach zgodnie z rozporządzeniem w przedmiocie wypuszczenia Serji I Premjowej Pożyczki Dolarowej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 229), z doliczeniem wartości dziennej bieżącego kuponu.

Termin rozpoczęcia sprzedaży ustalam na dzień 12 marca 1924 r.

Minister Skarbu:

(—) *Grabski.*

263.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 13 marca 1924 r.

o wypuszczeniu zagranicznej siedmioprocentowej pożyczki w lirach włoskich.

Na podstawie art. 1 punktu 5 i art. 2 ustawy z dn. 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dn. 13 marca 1924 r., ustanawiam co następuje:

§ 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczenia zagranicznej siedmioprocentowej pożyczki do wysokości sumy 400.000.000 lirów włoskich.

§ 2. Spłata pożyczki odbywać się będzie w drodze losowania wypuszczonych obligacji, według planu umorzenia, który ma być obliczony na lat 20 i podany zostanie na odwrotnej stronie obligacji.

§ 3. Regularną opłatę odsetek i terminową spłatę kapitału pożyczki zabezpiecza się całym majątkiem i wszystkiemi dochodami Rzeczypospolitej, a w szczególności całym ruchomym i nieruchomym, obecnym i przyszłym, majątkiem Państwowego Monopolu Tytuniowego i wszystkiemi dochodami tego ostatniego, płynącemi z produkcji i sprzedaży surowca i wyrobów tytuniowych.

§ 4. Nadto w ciągu pierwszych 10 lat trwania pożyczki utworzony będzie fundusz rezerwowy, do którego z dochodów Monopolu Tytuniowego przelewane będą corocznie kwoty w wysokości, odpowiadającej: w pierwszych 5 latach czterem procentom, zaś w następnych 5 latach trzem procentom pierwotnej sumy pożyczki. Powyższe kwoty będą przelewane Rządowi Włoskiemu w Rzymie w ratach półrocznych zgóry, przyczem pierwsza rata będzie zatrzymana z sumy, uzyskanej ze zrealizowania pożyczki. Fundusz ten umieszczony będzie w bonach Skarbu Włoskiego lub Włoskich papierach państwowych, z terminem płatności przed rokiem 1944, i złożony w jednym z banków włoskich, według wskazania Rządu Włoskiego. Narastające procenta dołączane będą do kapitału w ten sam sposób, jak wypłacane raty półroczne.

§ 5. Pożyczka niniejsza zostanie zabezpieczona na pierwszej hipotece nieruchomości wraz z ich przynależnościami, zarówno należących do Państwowego Monopolu Tytuniowego, jak i tych, które w przyszłości przez ten Monopol nabyte zostaną.

§ 6. Z ogólnych dochodów Państwowego Monopolu Tytuniowego przedewszystkiem wydzielane zostaną środki, potrzebne na oprocentowanie i umorzenie pożyczki oraz utworzenie funduszu rezerwowego, przyczem środki te na inne cele użyte być nie mogą

§ 7. Obligacje pożyczki będą zwolnione od wszelkich podatków, stempli, opłat i należytości, zarówno już obowiązujących w Polsce, jak i zaprowadzanych w przyszłości, przyczem Skarb Państwa przyjmie na swój rachunek wszystkie opłaty, które obciążają we Włoszech lub obciążyć mogą obligacje powyższej pożyczki, a w szczególności opłatę stempla od tytułów zagranicznych i podatku od kuponów w wysokości 15%.

§ 8. W drodze porozumienia Rządu Polskiego z Rządem Włoskim zostanie wyznaczony przedstawiciel posiadaczy obligacji niniejszej pożyczki, uprawniony do zastępowania w Polsce ich interesów przed władzami administracyjnemi i sądowemi.

§ 9. Odsetki, poczynając od 1 listopada 1924 r., będą wypłacane bez jakichkolwiek potrąceń 1 maja i 1 listopada każdego roku, za zwrotem odpowiedniego kuponu. Losowanie podlegających umorzeniu obligacji odbywać się będzie, poczynając od r. 1925, publicznie w październiku każdego roku w Rzymie, w pomieszczeniu Banca Commerciale Italiana, z prawem uczestniczenia ze strony przedstawiciela Poselstwa Polskiego w Rzymie, z zachowaniem zwykłych formalności. Numera wylosowanych obligacji będą ogłaszane: w Polsce — w „Monitorze Polskim“, we Włoszech zaś w „Gazzetta Ufficiale del Regno“ i w dwóch poważniejszych dziennikach Rzymu i Medjolanu. We wskazanym banku i we wszystkich jego oddziałach będzie również uskuteczniana wypłata odsetek i kapitału za wylosowane obligacje, przyczem kapitał ten będzie wypłacany po upływie miesiąca od dnia losowania, bez wszelkich potrąceń, w pełnej imiennej sumie lirów włoskich, a to za zwrotem obligacji wraz z kuponami, których termin nie upłynął.

§ 10. Umorzenie pożyczki według ustanowionego planu może być również dokonywane w drodze zakupu odnośnej ilości obligacji na giełdzie. Rząd Polski będzie uprawniony do wylosowywania i wykupywania, poczynając od 6 roku trwania pożyczki, większej ilości obligacji, niż w planie umorzenia wskazano. W tym wypadku obligacje, umarzane ponad liczbę, planem umorzenia ustaloną, będą spłacane po 550 lirów włoskich, jeżeli spłata będzie miała miejsce przed terminem 1 października 1934 roku, a po 525 lirów, jeśli nastąpi ona w ciągu pięciolecia, kończącego się 1 października 1939 r.

§ 11. Wartość brakujących kuponów lub też kuponów nienależnie wypłaconych będzie potrącana przy wypłacie kapitału za obligacje.

§ 12. Przedawnienie kuponów następuje po upływie lat 5 od terminu ich płatności, przedawnienie zaś wylosowanych obligacji po upływie lat 10, od dnia ogłoszenia o ich wylosowaniu w „Gazzetta Ufficiale del Regno d'Italia".

§ 13. Obligacje niniejszej pożyczki będą mogły być w Polsce używane do lokowania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych, depozytowych, jak również na kaucję w stosunkach kontraktowych.

§ 14. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) S. Wojciechowski.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dnia 15.III. 1924 r., Nr. 25, poz. 257).

Przepisy o instytucjach bankowych.

264.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 lutego 1924 r.

o zmianie statutu (ustawy) Banku Ziemiańskiego w Warszawie.

Na zasadzie art. 1 ustawy z dnia 30 lipca 1921 r. w przedmiocie udzielenia Radzie Ministrów pełnomocnictwa do wprowadzenia zmian do statutów (ustaw) instytucji kredytowych, zatwierdzonych w drodze ustawodawczej przez b. władze zaborcze (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 512) zarządza się co następuje:

§ 1. Zatwierdza się zmianę § 2 statutu Banku Ziemiańskiego w Warszawie, uchwaloną przez ogólne zebranie władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie, odbyte w dniu 11 grudnia 1923 r. przez co paragraf ten otrzyma brzmienie następujące: „§ 2. Kapitał zakładowy Banku Ziemiańskiego wynosi dwadzieścia miljardów marek, którą to sumę Bank Ziemiański otrzymał od Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego na warunkach w § 12 określonych".

W razie upadłości banku wierzyciele mają pierwszeństwo do całego majątku banku i Towarzystwo Kredytowe Ziemskie ma jedynie prawo do reszty kapitału zakładowego, pozostałej po zaspokojeniu wierzycieli.

Poza kapitałem, udzielonym na założenie banku, Towarzystwo Kredytowe Ziemskie nie odpowiada za zobowiązania Banku Ziemiańskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dnia 5.III 1924 r., Nr. 20, poz. 214).

Przepisy ubezpieczeniowe.

265.

OKÓLNIK Nr. 33.

Do Zakładów Ubezpieczeń w sprawie zawierania umów ubezpieczeń w złotych polskich.

W związku z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 20 stycznia 1924 r. o określeniu wartości przedmiotów oraz zaciąganiu i dochodzeniu zobowiązań w złotych (Dz. Ust. Nr. 7, poz. 64) Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń zaleca, aby zakłady ubezpieczeń zawierając umowy ubezpieczeń w złotych polskich stosowały jeden miernik złotego, a mianowicie, kurs dzienny franka złotego ogłaszany w „Monitorze Polskim" przez Ministra Skarbu w myśl art. 3 ustawy z dn. 6 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 127, poz. 1044).

W tym celu należy poczynając od dnia 25 lutego r. b. umieszczać na polisach złotowych klauzulę treści następującej:

„Stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej (Dz. Ust. Nr. 7, poz. 64) wszelkie wpłaty i wypłaty wynikające z niniejszego ubezpieczenia, do czasu wprowadzenia obiegowego złotego polskiego winny być uskuteczniane w markach polskich, przyczem za równię złotego polskiego przyjmuje się złoty frank i przelicza ten ostatni na marki polskie według kursu ogłaszanego przez Ministra Skarbu w „Monitorze Polskim" na dzień, w którym dokonywana będzie wpłata, względnie wypłata.

Warszawa, dnia 15 lutego 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) Gruber.
Dyrektor Państw. Urzędu Kontroli Ubezpieczeń.

Przepisy o służbie państwowej.

266.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 13 lutego 1924 r.

w przedmiocie stosowania na obszarze województwa śląskiego ustaw, dotyczących państwowej służby cywilnej.

Art. 1. Na obszar górnośląskiej części województwa śląskiego rozciąga się moc obowiązującą:

1) ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, p. 164);

2) ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. w przedmiocie zmian w ustawie z 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 606);

3) ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonarjuszom państwowym (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 165);

4) ustawy z dnia 30 marca 1922 r. w przedmiocie zmiany terminu wejścia w życie ustawy z 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonarjuszom państwowym (Dz. U. R. P. N. 22, poz. 181);

5) ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonarjuszom państwowym (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 582).

W cieszyńskiej części województwa śląskiego pozostają powyższe ustawy nadal w mocy obowiązującej ze zmianami, przewidzianemi w niniejszej ustawie.

Art. 2. Lata służby funkcjonarjuszów państwowych w województwie śląskiem obliczane będą według następujących zasad:

Oprócz służby państwowej polskiej w województwie śląskiem, względnie na innym obszarze państwa Polskiego, będzie mogła być zaliczona:

1) praca w organizacjach, mających na celu przyłączenie ziem województwa śląskiego do Państwa Polskiego, nie wyłączając organizacji wojskowych, nie wcześniej jednak niż od 1 listopada 1918 r.;

2) służba państwowa lub samorządowa w państwach zaborczych;

3) służba wojskowa, z wyjątkiem normalnej powszechnej powinności wojskowej oraz służby, pełnionej równocześnie z państwową służbą cywilną;

4) praca zawodowa, o ile praca ta dała kwalifikacje i doświadczenie, uzdalniające funkcjonarjusza do obecnie pełnionej służby państwowej.

Praca, wymieniona w punkcie 1, będzie mogła być zaliczona w całości, służba zaś i praca zawodowa, wymieniona w punktach 2, 3 i 4, w ilości zależnej od uznania komisji weryfikacyjnej. Zaliczyć będzie można w ten sposób najwyżej lat 20.

Praca, wymieniona w punkcie 1, nie może być zaliczona, o ile miała miejsce w czasie służby lub pracy zawodowej, wymienionych w punkcie 2, 3 i 4, które zostały już zaliczone.

Celem ustalenia lat służby w myśl punktów 1 do 4 niniejszego artykułu utworzona zostanie przy śląskim urzędzie wojewódzkim komisja weryfikacyjna.

Rada Ministrów ustali tryb postępowania i skład tej komisji.

Orzeczenia komisji weryfikacyjnej pozostają w mocy w razie przeniesienia funkcjonarjusza do służby państwowej poza województwem śląskiem.

Przy obliczaniu lat służby funkcjonarjuszów, którzy przed przyjęciem do służby państwowej w województwie śląskiem pełnili służbę państwową na innym obszarze Państwa Polskiego, jest miarodajne zaliczenie, w czasie tej służby dokonane.

Art. 3. Uchyla się postanowienia art. 20 ustęp 2 i art. 33 ustawy konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 497), oraz art. 1 B) ustawy z dnia 8 marca 1921 r., dotyczącej uzupełnienia ustawy konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 146).

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 5. Z chwilą ogłoszenia niniejszej ustawy tracą na górnośląskiej części województwa śląskiego moc obowiązującą wszelkie przepisy prawne, normujące sprawy, które są przedmiotem ustaw, wymienionych w niniejszej ustawie.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, uzyskuje zaś moc obowiązującą na obszarze województwa śląskiego z chwilą ogłoszenia zgody na nią Sejmu Śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) S. Wojciechowski.

Prezes Rady Ministrów:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dnia 8.III 1924 r. Nr. 21, poz. 224).

Wiadomości nieurzędowe.

KOMUNIKAT Nr. 15.

Kasa Pogrzebowa Pracowników Skarbowych, zawiadamia członków kasy, że w dniu 30 marca r. b. o godz 11 rano w lokalu Izby Skarbowej w Warszawie (Rymarska 1, pokój Nr. 10) odbędzie się ogólne zebranie:

W następującym porządku dziennym:

1) Zagajenie i wybór prezydjum,
2) Odczytanie i zatwierdzenie protokółu poprzedniego Walnego Zgromadzenia,
3) Zatwierdzenie sprawozdania za rok 1923,
4) Zatwierdzenie budżetu na rok 1924,
5) Zmiana §§ 6 i 13 statutu Kasy,
6) Wybory do władz,
7) Wolne wnioski.

Zarząd uprasza o liczne przybycie członków z powodu rozpatrywania na zebraniu zasadniczej kwestji, (wydatne podniesienie zapomogi pogrzebowej wobec przejścia na złote).

Zarząd.

Wiadomości [illegible]

[illegible]